

Marks Finlejs.

Rīga. 2016.g. 8. jūnijā

Šī ir mana 1. reize, kad esmu Rīgā. Iepriekš daudzas reizes esmu apmeklējis Padomju Savienību un, strādājot Transeiropas divīzijā, apmeklēju Poliju, Ungāriju, Dienvidslāviju, Rumāniju un daudzas no Austrumeiropas valstīm. Kā sekretārs apmeklēju Dāniju, Zviedriju, Somiju, Norvēģiju. Es lidoju pāri Latvijai, Igaunijai, Lietuvai un nezināju, ka te atrodas tik jauki cilvēki. Es būtu varējis jau ātrāk te ierasties. Lieliskā lieta ir tā, ka tev ir brāļi un māsas visā pasaulē. Ģimenē ir jūtams siltums. Jūs varat doties uz valsti, kur nekad neesat bijis un justies tur kā mājās, jo tur ir tavi brāļi un māsas. Mēs esam savienoti Jēzū. Mēs esam savienoti Viņa Vārdā. Mēs esam savienoti cerībā par to, ka Jēzus nāks otrreiz. Mēs esam savienoti adventistu vēsts patiesībā. Mēs esam savienoti ticībā, ka Jēzus nāks drīz. Mēs esam cilvēki no dažādām tautībām, dažādām valodām, dažādām kultūrām. Bet mums ir viena misija. Tas ir uzdevums sagatavot pasauli Jēzus atnākšanai. Tāpēc esmu ļoti pateicīgs Dievam par privilēģiju ar jums būt kopā.

=== Lūgšana.

Tēvs, Debesīs!

Mēs nākam no dažādām vietām, runājam vairākās valodās, nākam no dažādām kultūrām, bet vēsts par to, ka Jēzus nāks, apvieno mūsu sirdis. Mēs esam pateicīgi par šo vēsti un šo uzdevumu.

Šajā vakarā lai mūsu prāti būtu koncentrēti uz Bībeli, lai senie Rakstu vārdi varētu uzrunāt mūs un tie pārmainītu mūs. To mēs lūdzam Jēzus Kristus vārdā. Āmen.

+++++

Strādājot Ģenerālā Konferencē, es daudz ceļoju. Es labi iepazīnu lidmašīnas. Šajās dienās es daudz vairāk lidoju, nekā braucu ar auto. Pirms kāda laika es ar US Airlines lidmašīnu lidoju atpakaļ no Brazīlijas. Man vajadzēja tur vairākas dienas sludināt.

Mums vēl kādu pusstundu bija jālido līdz Vašingtonai, un pilots ieteica šai laikā izmantot lidmašīnas tualetes. Es nodomāju, ka biju daudz sēdējis, - aiziešu uz tualeti. Piecēlos no savas sēdvietas un iegāju tualetē. Tikko es aiztaisīju durvis, sapratu, ka ir kāda problēma. Esmu gara auguma, bet telpa bija maziņa... Kad es aiztaisīju durvis, pazuda gaisma un atrados tumsā. Centos durvis atvērt, bet tās bija aizslēgušās. Man nebija iespējams tikt ārā no šīs telpas. Durvis bija slēgtas. Es biju iekšā, bet lidmašīna gatavojās nolaisties. Sāku domāt – Nolaizoties astes gals pacelsies augšā, un es varu te nolauzt kaklu... Tas nebūtu patīkami. Sāku apsvērt veidu, kā izkļūt no tualetes. Mana sirds strauji sitās. Prāts domāja ātri.

Es zinu, ko jūs domājat! Tu taču esi mācītājs. Tev jābūt ticībai!

Man bija ticība, bet vienalga sirds strauji sitās. Tas nekas, ka tu strādā Ģenerālā Konferencē. Tad es sāku maigi klauvēt pa durvīm. Es saucu, vai kāds man varētu palīdzēt, es esmu ieslēgts...

Sākumā es to darīju klusām, bet visas pazīmes liecināja, ka lidmašīna gatavojas piezemēties. Es sāku dauzīties, un kliecēju pēc palīdzības. Tad es apsēdos uz poda un ar kājām sāku atspiest durvis. Nebija nekādas starpības - esi tu mācītājs vai vienkāršs cilvēks.

Vai esat braukuši ar liftu? Kad lifts apstājas starp stāviem, jūs esat ieslēgti tai mazā lauciņā... un nevarat tikt ārā...

Es sāku spiest durvis. Pavērās maza spraudziņa. Caur to skatījos ar vienu aci un pamanīju stjuarti. Es saucu: Palīdziet, es esmu ieslēgts. Viņa paņēma atslēgu un atslēdza durvis. Kad es ieraudzīju atvērtās durvis, tas deva man mieru! Brīvības sajūtu!

Bībele arī runā par atvērtām durvīm. Atklāsmes grāmatā ir vēsts 7 draudzēm. Katrai draudzei sniegtā vēsts ir īpaša arī mūsu draudzei.

Šodien īpaši runāsim par vēsti, kas rakstīta Filadelfijas draudzei. **Atkl.3:7,8.**

Esmu daudz reižu ceļojis starp šīm septiņām draudzēm. Filadelfijā nav nekā īpaši daudz arheoloģiskas vērtības. Efesā ir daudzas senas vērtības. Arī Laodeķijā ir skaistas arheoloģiskas vērtības.

Filadelfija, šī vieta, ir ļoti maza. Blakus modernā pilsēta Ahasa. Tāpēc tur nevar neko daudz pētīt un rakt. Arheoloģiskā Filadelfijas vieta ir nedaudz lielāka par dievnamu / Baznīcas ielā 12A./.

Šo vietu pārrauga divi musulmaņu cilvēki. Viņi ir lieliski cilvēki, mani draugi. Pirms daudziem gadiem es ierakstīju sižetu TV programmai "Stāv Rakstīts". Tad sāka līt lietus. Aukstumā sāku trīcēt. Es devos uz tādu lievenīti, kur varēja patverties no lietus. Tur mēs stāvējām – visa TV uzņemšanas komanda. Mēģinājām kaut kā sasildīties. Tad ieradās musulmanis, kas uzraudzīja šo vietu, un teica: „Kā tev patiktu, ja piedāvātu tev ābolu tēju?

Ziniet, vārds Filadelfija nozīmē – brāļu mīlestība. Tā bija draudze, kur pazina mīlestību, laipnību, līdzjūtību, izpratni, sapratni. Vai jūsu draudzi var saukt par brāļu un māsu mīlestības draudzi? Draudzi, kurā nav nekādu konfliktu, spriedzes; draudzi, kurā ir vienotība? Tā bija draudze, kurā bija brāļu mīlestība! Viesmīlība.

Tā es drebēju no aukstuma Filadelfijā. Un pienāca uzraugs un teica: “Mana sieva jums uztaisīs ābolu tēju.” Tā es sēdēju un dzēru savu ābolu tēju un sarunājos ar manu musulmaņu draugu.

Pēc 2 gadiem es atkal atgriezos tajā vietā ar 60 cilvēku lielu grupu. Es to vadīju. Es sastapu atkal savu musulmaņu draugu. Viņā mani apskāva un sacīja:

“Mācītāj, mana sieva jums pagatavos ābolu tēju!” Priekš visiem 60! Mēs dzērām ābolu tēju un sarunājāmies.

Atkal pēc 2 gadiem es atgriezos. Tur bija 3 autobusi, 150 cilvēku grupa. Mans musulmaņu draugs to redzēja. Viņš skaitīja autobusus, skaitīja cilvēkus, kas izkāpa... Viņš teica: “Mans draugs, mana sieva nav mājās...” Es uzzināju, ka viņa sieva bija slimnīcā. Mēs sanācām visi kopā. Es paņēmu telefonu un piezvanīju viņa sievai. Tad mēs aizlūdzām par viņu. Mūsu gids pārtulkoja lūgšanas vārdus. Mūsu drauga sirdī bija atvērtas durvis.

Viņš man parādīja satelītu šķīvjus, kas bija pāri ielai uz savrupmāju jumtiem. Tas bija savādi. Mēs bijām Filadelfijā; ļoti senā vietā, kas ir tūkstošiem gadu veca. Mēs stāvējām kopā ar musulmaņu draugu un viņš rādīja uz šiem satelītu šķīvjiem, kas ir ultramoderni. Un viņš man stāstīja, ka viņš skatās manas TV programmas. Dievs atver durvis musulmaņu sirdīs un visapkārt pasaulē, kur mēs to nezinām.

Atkl.3: 7 tā saka Svētais, Patiesīgais, kam Dāvida atslēga, kas atver, un neviens neaizslēdz, kas aizslēdz, un neviens neatver.

8 Es zinu tavus darbus. Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, ko neviens nevar aizslēgt; tev ir maz spēka, un tomēr Manu mācību tu esi turējis un neesi aizlēdzis Manu Vārdu.

Dievs raksta šai Filadelfijas draudzei. Tā atrodas unikālā vietā – starp Eiropu un Āziju. Šī draudze bija ārkārtīgi mīloša un draudzīga. Tā turēja Dieva Vārdu. Tur nebija kompromisa par Dieva Vārdu. Viņa nenoliedza Dieva Vārdu. Viņa liecināja.

3 lietas par draudzi:

- a) Tā bija atvērta, draudzīga, pieņēma cilvēkus.
- b) Tā turēja Dieva Vārdu
- c) Tā liecināja. Tās locekļi dalījās savā ticībā.

Tādai draudzei Dievs atvēra durvis, kuras neviens cilvēks nevar aizvērt. Jo kad draudze ir draudzīga, uzticīga Dieva Vārdam, kad draudze ir nodevusies misijai un liecināšanai, Dievs atver durvis. Viņš atver tās durvis, ko neviens cilvēks nevar aizslēgt.

Bet ir 2 īpašības par šīm atvērtajām durvīm. Pirmkārt, ir atvērtas durvis Debesīs, un otrkārt, ir atvērtas durvis arī uz Zemes.

Ja jums ir durvis, tās atveras, ja jums ir atslēga.

Vai draudzei Filadelfijā bija šī atslēga? Vai mums Bībeles teksts arī runā par kādu atslēgu?

Atkl.3: 7 tā saka Svētais, Patiesīgais, kam Dāvida atslēga, kas atver, un neviens neaizslēdz, kas aizslēdz, un neviens neatver.

Kas ir Svētais, Patiesīgais? Tas ir Jēzus! Tam pieder Dāvida atslēga, kas atver, un neviens neaizslēdz, kas aizslēdz, un neviens neatver.

Kas ir šī Dāvida atslēga, kas atslēdz mūžīgās, neizprotamās lietas? Par laimi Bībele to paskaidro. Tā ir citāts no **Jesajas 22:22,23**.

Un Es likšu Dāvida nama atslēgu uz viņa pleciem, un viņš atvērs, un neviens neaizvērs, un viņš aizslēgs, un neviens neatslēgs.

23 Un Es iedzīšu viņu kā vadzi stiprā vietā, un viņš būs par goda krēslu savam tēva namam.

Šī Dāvida atslēga ir mesiāniskais apsolījums, ka Jēzus atvērs svētnīcas durvis Debesīs.

Nav svarīgi, cik vājš vari justies, vai cik grēcīgs vari justies, vai cik vainīgs tu vari justies, vai cik nosodītam tava sirdsapziņa liek tev justies, vai cik bezspēcīgs tu jūties – Debesīs ir durvis, kas stāv atvērtas priekš tevis! Jēzus Kristus aicina mūs nākt iekšā. Skatoties caur šīm atvērtām durvīm, mēs redzam Jēzu ar atplēstām rokām. Mēs redzam Jēzu Dieva troņa priekšā. Tur ir viss Universs. Glābšanas durvis, pestīšanas durvis ir atvērtas. Piedošanas durvis ir atvērtas. Žēlastības durvis ir atvērtas. Šīs durvis, kas Debesīs ir atvērtas, neviens cilvēks nevar aizvērt.

Ebr.4:14-16. Tā kā mums ir liels augstais priesteris, kas izgājis caur debesīm, Jēzus, Dieva Dēls, tad turēsimies pie Viņa apliecināšanas. (Debesu durvis nav aizvērtas)

15 Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzī just mūsu vajībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka.

16 Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību īstā laikā.

Debesu durvis ir atvērtas. Kad Kristus dzīvoja cilvēka miesā, Viņš piedzīvoja visas kārdināšanas, kādas mums ir. Viņš aicina mūs iet uz Debesīm. Tas pats Kristus mūs aicina saņemt piedošanu, žēlastību. Lai kādas būtu mums problēmas, Jēzus tās saprot.

Jūs sacīst: Mācītāj, pagaidi, kļūstiet reāls! Kā tad Kristus varētu mani saprast? Kā tad Kristus varētu saprast sievieti, kas piedzīvojusi šķiršanās sāpes? Jēzus nebija precēts. Kā Viņš var saprast, kad mans vīrs mani pameta dēļ citas sievietes. Kā Kristus var to saprast, ka naktī es izraudu spilvenā savas sāpes?

Jūsu spēja izjust sāpes ir tieši proporcionāla jūsu spējai mīlēt. Jūs jūtat dziļi sāpes, jo jūs viņu mīlat tik ļoti.

Kristus mīlēja daudz dziļāk nekā mēs varam iedomāties. Viņa mīlestība ir mūžīga. Un kad Jūdass Iskariots Viņu nodeva, un Pēteris Viņu aizliedza, un jūdi Viņu pameta,

Viņš jūta daudz dziļākas sāpes nekā jebkura sieviete, kas piedzīvo šķiršanu. Nodevību no tiem, kuri bija vistuvāk. Tā Viņš izjūta jūsu sāpes.

Nāciet, nāciet! Durvis ir atvērtas! Nāciet, saņemiet cerību un mīlestību!

Kā Viņš var izjust tādu, kurš ir atkarīgs no heroīna, kura ķermenis brēc pēc šī heroīna? Kā Kristus to var zināt? Kā ir ar smēķētāju, kurš vēlas tikt vaļā no smēķēšanas? Kā ir ar alkoholiķi, kurš vēlas tikt vaļā no alkohola?

Kad Jēzus tuksnesī 40 dienas gavēja, visas fiziskās sāpes, kādas Viņam bija, bija lielākas par visām fiziskām mokām, kāds jebkuram cilvēkam varētu būt. Jo cilvēka ķermenis neatšķir šīs dažādās mokas. Mokas pēc ēdiena Kristum bija daudz lielākas nekā tam, kas cieš pēc heroīna, vai alkohola, vai izsalkuma sajūtu. Jēzus šeit uzvarēja sātanu priekš jums! Tāpēc Viņš saka: Nāciet!

Vai ko lai saka cilvēks, kam diagnosticēts vēzis. Atlikuši trīs mēneši, ko dzīvot. Vai Jēzum arī bija tādas bailes?

Nāciet ar mani uz Ģetzemani. Jēzus lūdz. Viņam būs jāiet kapā, jānes cilvēces grēki. Viņu sagrabj bailes. Tēvs! Ja tas iespējams, paņem šo kausu prom no Manis!

Ko jūs šovakar piedzīvojat? Kāda ir jūsu dzīves pieredze? Durvis Debesīs ir atvērtas.

Ebr.4:16 Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību īstā laikā.

Debesu svētnīcā durvis ir atvērtas. Tur mēs atrodam spēku, tur mēs atrodam cerību, drosmi; tur mēs atrodam žēlastību dzīvot.

Bet ir vēl kādas durvis. Bībele runā par šīm durvīm. Tās Kristus ir atvēris un neviens cilvēks nevar tās aizvērt. Tās atrodam 2. vēstulē Korintiešiem. Tās ir iespēju durvis.

Šīs iespēju durvis ir atvērtas cilvēku sirdīs. Tās ir atvērtas pilsētās. Tās ir atvērtas darba vietās. Tās ir atvērtas universitātēs. Tās ir atvērtas valstīs. Dievs atver šīs iespēju durvis. **2.Kor. 2: 12** Bet, kad es nonācu Troadā sludināt Kristus evaņģēliju un durvis man atvērās Tā Kunga darbā...

Pāvils ieradās Troadā un viņš dzird šo aicinājumu. Mēs redzam, kā šis stāsts norisinās Apustuļu darbu 16. nodaļā 9.p. Ievērojiet, ko saka Bībele: **9** Un Pāvils naktī redzēja parādību: kāds maķedonietis stāvēja, viņu lūgdams un sacīdams: "Nāc uz Maķedoniju un palīdzi mums!"

Troada ir Turcijā un Maķedonija ir Grieķijā, pāri šim līcim. Šajā vīzijā Pāvilam teikts, ka durvis ir atvērtas. Dievs ir atvēris durvis Eiropā. Grieķijā, Maķedonijā.

Pāvils sajuta, ka šīs durvis ir atvērtas. Viņš devās uz Neapoli, uz Filipiem un sāka sludināt evaņģēliju. Viņš satiek turīgo biznesa sievieti Lidiju; viņas sirds ir atvērta. Dievs ir atvēris durvis Eiropā. Viņa tiek kristīta.

Pāvils satiek sātana apsēsto sievieti. Tā tiek atbrīvota. Durvis ir atvērtas Eiropā. Pāvils dodas uz Filipiem. Viņš satiek šo Filipu cietumsargu. Viņš atgriežas pie Kristus. Durvis ir atvērtas Eiropā. Pāvils veido jaunu draudzi Filipos. Arī Berejā viņš veido jaunu draudzi. Tāpat Tesalonikos, Korintā. Arī Atēnās viņš sludina un šī vēsts no Grieķijas nonāk Itālijā, Spānijā un tālāk Eiropas valstīs.

Pāvils saka: Dievs man ir atvēris durvis. Ja vien acis ir atvērtas, ja vien ausis ir atvērtas to dzirdēt. Dievs atver mums visapkārt durvis šodien. Lai Svētais Gars svētī mums acis, ka mēs ieraugām atvērtās durvis. Dievs atver šīs durvis. Viņš dažreiz atver dīvainākajos veidos.

Brazīlija.

Kāds draudzes vecākais brauca ar auto. Pēc 4 dienām mums tur bija jādodas sludināt. Viņš brauca un pamanīja pa ceļu ejošu jaunu cilvēku. Tas stopēja.

Draudzes vecākais apturēja auto un jautāja, uz kurieni tas dodas. Uz to pilsētu, – jaunietis atbildēja. Nav problēmu. Sēdies, braucam. Tā viņi devās kopā. Draudzes vecākais nosauca savu vārdu (Skolio). Kāds ir tavs vārds? Jaunietis atbildēja – Lucifers.

Draudzes vecākais : „Es īsti nedzirdēju, kā tevi sauc?”

„Mans vārds ir Lucifers! Tas nebija vārds, ko man deva māte. Bet tas tevi pārsteigs – es pielūdzu sātanu. Esmu sācis pielūgt sātanu. Tā es esmu sātana dēls. Un mans vārds ir Lucifers.”

Draudzes vecākais neteica neko, viņš nenosodīja jauno cilvēku.

Viņš domāja: Es esmu kristietis. No kurienes jaunais cilvēks tā pieņem šo Lucifera vārdu un sāk pielūgt sātanu?

Jaunais cilvēks atbildēja: „Tas ir pavisam vienkārši. Es devos uz daudzām kristīgām draudzēm, bet tās visas savā starpā cīnās. Tajās nav daudz spēka, tur ir daudz liekuļu. Bet man tagad ir šīs ļaunās spējas no sātana.”

Draudzes vecākais teica: „Tad tev ir jānāk uz manu draudzi. Man ir mācītājs, un pēc 4 dienām viņš sludinās. Es gribētu, lai tu atnāktu. Lai tā būtu tikai viena svētruna. Un viņš aicinās cilvēkus nākt pie Jēzus. Un tu redzēsi tur Dieva spēku.”

4 dienas vēlāk es ierados šajā draudzē.

Draudzes telpa bija tik pilna, ka cilvēki sēdēja ejās. Draudzes vecākais neredzēja, vai cilvēku pulkā ir šis jaunais cilvēks.

Šajā vakarā sludinot, pie sevis domāju: „Es nekad nespēšu izdarīt te aicinājumu.” Cilvēki sēdēja ejās, cilvēki sēdēja uz platformas. Nav iespējas aicināt iznākt uz priekšu.

Bet Kungs pēdējās trīs svētrunas minūtēs lika man izdarīt īpašu aicinājumu kādam, kas nezināja par Jēzu. Kādam, kura dzīvē Gars bija darbojies, lai atvērtu durvis

viņa sirdī. Tādi cilvēki ir mums visapkārt. Viņu sirds durvis tiek atvērtas. Un Svētais Gars darbojas viņu sirdīs.

Notika kas dīvains. Jaunais cilvēks ar dīvainu cepuri un apģērbu piecēlās un iznāca priekšā. Viņš kāpa pār cilvēkiem ejā, Viņš iznāca pie kanceles un nezināja, ko darīt. Viņš tikai grozījās apkārt. Tad iznāca draudzes vecākais un vēl kāds jauns cilvēks. Tad viņš sacīja: "Es gribu Jēzus spēku savā dzīvē." Tajā vakarā viņš pieņēma Jēzu.

Apustulis Pāvils sacīja: „Dievs ir atvēris durvis, kuras neviens cilvēks nav spējīgs aizvērt.”

Kādu dienu Dievs atvērs arī tavas sievas sirdi, ja viņa nepazīst Jēzu. Kādu dienu Dievs atvērs arī tava dēla vai tava kaimiņa sirdi, ja viņi nepazīst Jēzu. Ja tu esi students, ja tu esi medmāsa, ja tu esi programmētājs... kādu dienu Dievs atvērs tev blakus kādu sirdi. Ja tu veidosi attiecības, ja tu ļausi attīstīties draudzībai, ja tu lūgsi, lai Dievs atver sirdis...

Paskatieties, ko Pāvils saka vēstulē Kolosiešiem 4. nodaļā. Jo Svētā Gara spēks ir atvērt sirds durvis. Tavs darbs ir veidot attiecības ar šiem cilvēkiem. Tā ir mūsu atbildība. Pie vīriem un sievietēm, pie mūsu bērniem. Pie cilvēkiem, kas ir mūsu kaimiņos, kas nepazīst Jēzu. Vispirms ir veidot attiecības.

Vispirms ir veidot attiecības. Mīlošas attiecības. Jūs nevarat pievest Kristum savus ienaidniekus. Mums ir jālūdz, lai Dievs atver sirds durvis.

Kolos. 4:2 Esiet pastāvīgi lūgšanās, esiet ar tām nomodā ar pateicību.

3 Reizē lūdziet arī par mums, lai Dievs mūsu sludināšanai atvērtu durvis, ka es varētu sludināt Kristus noslēpumu, kura dēļ esmu važās

Pāvils saka: es esmu cietumā, lūdziet, lai Kungs atvērtu sirds durvis kareivim, kas mani tur važās. Lai Dievs atvērtu durvis tiem cilvēkiem, kas ir cēzara namā.

Mums veidojas šīs attiecības, palīdzot cilvēkiem mīlestībā un laipnībā. Mēs lūdzam, lai Dievs atver mana vīra sirds durvis vai manu bērnu sirds durvis.

Jūs nevarat attaisīt durvis ar kājām. Tikai Dievs var šīs durvis atvērt. Atvērt mana kaimiņa durvis vai šī studenta sirds durvis, kas ar mani kopā mācās universitātē.

Es netiku uzaudzināts septītās dienas adventistu mājās. Kad mans tēvs un mana māte apprecējās, mans tēvs bija protestants, bet māte – katoliete. Mans tēvs nebija septītās dienas adventists. Priesteris piekrita veikt šo laulību ceremoniju. Tajās dienās protestantu nevarēja salaulāt katoļu baznīcā. Kad protestantu vīrietis apprecēja katoļu sievieti, viņam bija jādod solījums, ka bērni tiks audzināti kā katoļi. Mans tēvs apsolīja priesterim, ka katrs bērns, kas šajā ģimenē piedzims, tiks audzināts kā katolis.

Tā mani vecāki sūtīja mūs uz katoļu skolām. Lielāko daļu no katoļu mēses, kas bija latīņu valodā, es biju iemācījies no galvas, kad man nebija vēl 12 gadu.

Mans tēvs vienmēr bija patiesības meklētājs. Viņam bija 33 gadi, – man 12, – kad mans tēvs sāka mācīties Bībeli kopā ar septītās dienas adventistiem. 33 gadu vecumā viņš tika kristīts. Es biju katolis, kurš bija gājis katoļu skolā. Mans tēvs bija devis solījumu priesterim. Bet viņš cerēja, ka pienāks brīdis dzīvē, kad manas sirds durvis tiks atvērtas. Viņš zināja, ka, ja viņam neizdosies uzturēt ar mani šīs labās attiecības, tad viņam neizdosies mani aizsniegt. Tā viņš darīja visu manos pusaudža gadus, lai izveidotu labas attiecības.

Man patika sports. Manam tēvam sports neinteresēja. Viņam likās, ka sports ir laika izšķiešana. Es spēlēju skolā basketbola komandā. Mēs bijām talantīgi basketbola spēlētāji. Vieni no labākajiem talantiem pilsētā. Bet iemesls, kāpēc mēs zaudējām katru spēli, – 5 spēles pēc kārtas, – mums nebija trenera. Mēs bijām traki, mežonīgi, jauni cilvēki, mums bija liels ego.

Un tā, es atnācu vienu vakaru mājās un teicu tēvam: „Tas ir tik apkaunojoši. Paskaties avīzē. Manai komandai 0 uzvaras, 5 zaudējumi. Tas ir apkaunojoši! Neviena negribēs būt par mūsu treneri.”

Tēvs atbildēja: „Dēls, vai tev ir vajadzīgs treneris?”

„Jā, tēvs!”

„Aicini savus draugus uz mājām, es būšu jūsu treneris!”

Mans tēvs neko nejēdza no basketbola, pilnīga nulle... Bet viņš zināja daudz par jauniem puisiem. Viņš sāka mūs trenēt un mēs sākām uzvarēt. Galu galā mēs spēlējām šīs pilsētas finālā.

Fināla spēle notika piektdienas vakarā, sabatā.

Es atceros, tā bija viena reize. Es biju katolis. Tēvs – septītās dienas adventists.

Mēs sēdējām mājas un viņš teica: „Dēls, es tevi ļoti mīlu. Es esmu septītās dienas adventists. Saule norietēs, kad sāksies šī spēle. Es netaisos jūs trenēt, bet tu ej.”

Viņš zināja, ka man sabats neko nenožīmē.

„Bet tu ej. Es palikšu mājās. Es lūgšu par tevi. Kad spēle beigsies, piezvani man, kā gāja!” – viņš teica. Es piezvanīju.

Man patika makšķerēt. Manam tēvam makšķerēšana neinteresēja, bet viņam interesēja es. Kad sākas makšķerēšanas sezona, tas bija sabata rītā, mans tēvs teica: „Tu dodies uz svētdienas rīta dievkalpojumu, bet es tevi aizvedīšu uz makšķerēšanu.”

Manam tēvam nekad nebija kompromisa ar savu pārliecību. Taču viņš mīlēja savu dēlu. Vienā brīdī, kad man bija 17 gadi, es sāku domāt par dzīves jēgu. Sāku domāt par katoļu šķīstītavu (purgatoriju). Es ticēju, ka neesmu pietiekami labs, bet arī ne tik slikts, lai dotos uz elli. Tā es nonācu šajā vidus daļā starp elli un debesīm,

šķīstītavā, kur es tiku dedzināts un šķīstīts no saviem grēkiem. Es domāju: cik tad ilgi es tā degšu? Tā es gulēju savā gultā un domāju, kā es degšu šajā šķīstītavā. Vietā, kas starp debesīm un elli.

Tajā vasarā es strādāju kopā ar savu tēvu, un viņš sāka ar mani sarunāties par Jēzu, par žēlastību, par glābšanu, par mūžību. Un tā bija šī vasara, kad manas sirds durvis tika atvērtas.

Viņš man sacīja: pirms 17 gadiem es devu solījumu priesterim, ka es audzināšu savus bērnus kā katoļus. Tagad tev ir 17. Es esmu izpildījis savu pienākumu. Tagad, dēls, es gribu ar tevi dalīties ar Bībeli.

Visos šajos pusaudža gados viņš bija ieguvis šīs tiesības dalīties Rakstos ar mani. Es pieņēmu adventistu vēsti un 17 gados tiku kristīts.

Tad mans tēvs sacīja: „Tagad mums jāsāk cīnīties par mūsu māti.” Tā mēs sākām lūgt.

Mana māte bija laba saimniece. Viņa izcepa maltītei lielu cūkas galvu, kartupeļus, un uz paplātes, ko nolika uz gada, bija zirņi, arī salāti. Tēvs paņēma no paplātes kartupeļus, salātus un padeva to tālāk. Viņš neteica ne vārda. Viņš nekad neteica nekā sliktā. Viņš teica: „Māt, tu esi pagatavojusi skaistu maltīti.”

Mana māte smēķēja cigaretes. Mans tēvs nesmēķēja. Es skatījos, kā mans tēvs izturējās ar mīlestību pret māti.

Mana vecmāmiņa, mātes māte slimoja ar plaušu vēzi. Viņa nomira šausmīgā nāvē. Tas bija, pirms sākās šīs ķīmijas terapijas.

Mana māte ar savu māti bija ļoti tuvas.

Es atceros to dienu, kad viņa pārnāca no slimnīcas un sacīja: „Vecmāte ir nomirusi. Vecmāte ir nomirusi...” Viņa iegāja guļamistabā un skaļi raudāja. Tēvs pārnāca no darba. Viņš iegāja pie viņas un mierināja.

Pāris gadus vēlāk viņš stāstīja: „Es turēju māti cieši apskautu. Viņa stāstīja, ka viņas māte tagad cieš”. Manas mātes vārds bija Glorija. Tēvs sacīja: “Glorija, daudzus gadus es tev esmu pavisam maz sacījis par savu ticību, bet tagad es gribu tev sacīt. Tu esi bijusi stipri pārliecināta katoliete, tu pielūdz svētos. Bet tagad es tev gribu teikt, ka tava māte necieš. Nāve ir tikai miegs.”

Tajā dienā tēvs deva manai mātei Bībeles studiju par mirušo stāvokli.

Tā bija trešdiena. Nākamajā sabatā māte piecēlās agri. Iegāja dušā. Sagērbās, uzvilka labākās drēbes.

Mans tēvs teica: „Māt, uz kurieni tu šodien dosies?”

Mans tēvs bija draudzes vecākais, un māte nekad nebija viņam gājusi līdz uz dievnamu. Nekad viņš nebija gājis uz draudzi kopā ar manu māti.

Mana māte teica tēvam: „Ir laiks. Mana sirds ir atvērta. Es gribu braukt kopā ar tevi.”

Mans tēvs bija gudrs. Viņš veidoja attiecības ar mīlestību. Viņš skatījās, kā atveras mana un mātes sirds. Kādā brīdī sirdis būs atvērtas. Kādam jūsu apkārtne būs sirds atvērta. Kādam, kas zaudējis darbu, sirds būs atvērta.

Mēs veidojam attiecības. Mēs veidojam draudzību. Tad kad Gars atver sirds durvis, mēs varam dalīties ar Svēto Rakstu tēmām. Un mēs paliekam draugi uz visiem laikiem.

Svētnīcas durvis ir atvērtas šobrīd. Tās ir atvērtas priekš tevis, lai tu varētu nolikt visas savas bailes, visas savas vilšanās... Debesu svētnīca ir atvērta priekš tevis. Durvis ir atvērtas, lai tu noliktu visu savu vainas apziņu, visu savu kaunu. Debesu svētnīca ir atvērta priekš tevis.

Lūdz Jēzu, lai Viņš svētī tavas acis redzēt atvērtās cilvēku sirdis.

Vai tu gribi sacīt: Atver manas acis, lai es varu redzēt atvērtās sirdis? Dzīves draugu sirdis! Bērnu sirdis, kaimiņu sirdis! Veidojiet attiecības! Debesu durvis ir atvērtas!

Lai kāda ir mana pagātne, Debesu durvis man ir atvērtas! Es nevaru aiziet no šīs vietas tāds pats, kāds es atnācu. Es lūdzu pēc žēlastības un spēka tagad.

Es lūdzu, Jēzu, dod man būt pacietīgam, būt pacietīgam ar tiem, kas ir man apkārt. Palīdzi man veidot attiecības. Palīdzi man saskatīt, kad šīs durvis ir atvērtas. Palīdzi man nenokavēt šo iespēju dalīties ar Tavu mīlestību!

Lūgsim Dievu!

Kungs Jēzu, es mīlu Tevi tik ļoti. Mēs esam tik pateicīgi par Tavu mīlestību, par tavu žēlastību. Mēs pateicamies, ka žēlastības durvis Debesīs ir atvērtas, jo Tu izlej savu žēlastību pār mums. Palīdzi mums būt pacietīgiem ar tiem, kurus mēs mīlam, ar tiem, ar kuriem kopā strādājam. Palīdzi mums veidot attiecības, kad Tu atvērsi durvis uz viņu sirdīm, kuras Tu noteikti vēlies. Atver mūsu acis redzēt. Palīdzi mums izmantot šīs iespējas dalīties ar Tavu patiesību. Paldies Jēzu, ka Debesu durvis ir atvērtas. Paldies, ka Tu atver durvis, ko neviens cilvēks nevar aizvērt. Mēs izvēlamies iet caur šīm atvērtām durvīm. Jēzus vārdā, Āmen.